

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ซึ่งมีรายละเอียดวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 6 โรงเรียน ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้แก่ โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย โรงเรียนดำรงราษฎร์สงเคราะห์ โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม โรงเรียนเม็ງรายมหาวิทยาลัย และโรงเรียนเมืองเชียงราย รวมทั้งสิ้น 6,060 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จาก 6 โรงเรียน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Select of sample size) ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ของ ต่าย เชียงจิ (อ้างใน เกียรติสุดา ศรีสุข, หน้า 95) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 361 คน จากประชากร 6,060 คน ผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random sampling) กล่าวคือ ผู้วิจัยสุ่มนักเรียนจากทุกห้องเรียนใน 6 โรงเรียน ห้องเรียนละเท่า ๆ กันตามขนาดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 46 ห้องเรียน ปรากฏว่าได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 372 คน โดยมีรายละเอียดดังตาราง

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน ทั้งหมด(ประชากร)	จำนวน ห้องเรียน	จำนวนนักเรียนที่ สุ่มในแต่ละห้อง	ขนาดของ ตัวอย่าง
สามัคคีวิทยาคม	2,068	12	12	144
จุฬารัตน์ราชวิทยาลัย	349	5	4	20
ดำรงราษฎร์สงเคราะห์	1,585	12	7	84
เข็ญราษฎร์วิทยาคม	955	7	6	42
เมืงราษฎร์หาราชวิทยาคม	533	5	6	30
เมืงเข็ญราษฎร์	570	5	11	52
รวม	6,060	46	-	372

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับแบบวัดที่ใช้ในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดเข็ญราษฎร์ ผู้วิจัยทำการสร้างเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล
คุณลักษณะต่าง ๆ ของตัวแปร จำนวน 6 ฉบับ ได้แก่ แบบวัดความพึงพอใจในครอบครัว แบบ
วัดการปรับตัว แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม แบบวัดการจัดกิจกรรมแนะแนว แบบวัดการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอน และแบบวัดการอบรมเลี้ยงดู จำนวนทั้งสิ้น 190 ข้อ โดยแบบวัดทั้ง 6
ฉบับ เป็นแบบวัดที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ประกอบด้วยข้อความสั้น ๆ ที่แสดงถึง
พฤติกรรมหรือข้อบ่งชี้ของตัวแปรนั้น ๆ และออกแบบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ
โดยแต่ละแบบวัดมีจำนวนข้อความดังนี้

1. แบบวัดความพึงพอใจในครอบครัว มีทั้งหมด 22 ข้อ (ดูภาคผนวก ง, หน้า 94)
2. แบบวัดการปรับตัว มีทั้งหมด 24 ข้อ (ดูภาคผนวก ง, หน้า 96)
3. แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม มีทั้งหมด 38 ข้อ (ดูภาคผนวก ง, หน้า 98)
4. แบบวัดการจัดกิจกรรมแนะแนว มีทั้งหมด 32 ข้อ (ดูภาคผนวก ง, หน้า 101)
5. แบบวัดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีทั้งหมด 31 ข้อ (ดูภาคผนวก ง, หน้า 104)
6. แบบวัดการอบรมเลี้ยงดู มีทั้งหมด 43 ข้อ (ดูภาคผนวก ง, หน้า 107)

วิธีการขั้นตอนในการสร้างแบบวัดและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

วิธีการและขั้นตอนในการสร้างแบบวัดในที่นี้แบบวัดทุกฉบับ มีวิธีการและขั้นตอนการสร้างที่เหมือนกันดังนี้ คือ

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรนั้น ๆ รวมทั้งศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดจากเอกสาร ตำรา และผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ / พฤติกรรม โดยสอบถามจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย และค้นคว้าจากหนังสือและเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ
3. สร้างข้อคำถามสำหรับสร้างเป็นแบบวัดในลักษณะรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้ข้อความที่แสดงถึงความพึงพอใจในครอบครัว 22 ข้อความ ข้อความที่แสดงถึงการปรับตัว 26 ข้อความ ข้อความที่แสดงถึงการสนับสนุนทางสังคม 38 ข้อความ ข้อความที่แสดงถึงการจัดกิจกรรมแนะแนว 34 ข้อความ ข้อความที่แสดงถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 33 ข้อความ ข้อความที่แสดงถึงการอบรมเลี้ยงดู 44 ข้อความ รวมทั้งสิ้น 197 ข้อ จากนั้น ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผลของแบบวัดดังนี้

เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบวัด กำหนดเป็น 5 ระดับดังนี้

ข้อความทางบวก มีการตรวจให้คะแนนดังนี้ หากข้อความนั้นแสดงถึงระดับความพึงพอใจ / ความคิดเห็น / หรือระดับพฤติกรรม

มากที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
มาก	ให้คะแนน	4 คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3 คะแนน
น้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

ข้อความทางลบ มีการตรวจให้คะแนนดังนี้หากข้อความนั้นแสดงถึงระดับความพึงพอใจ

/ ความคิดเห็น / หรือระดับพฤติกรรม

มากที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
มาก	ให้คะแนน	2 คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3 คะแนน
น้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลผลของแบบวัด แบบวัดแต่ละฉบับมีเกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์การแปลผลของแบบวัดความพึงพอใจในครอบครัว

คะแนนเฉลี่ย

การแปลความหมาย

4.50 – 5.00	มีความพึงพอใจในครอบครัวดีมาก
3.50 – 4.49	มีความพึงพอใจในครอบครัวดี
2.50 – 3.49	มีความพึงพอใจในครอบครัวปานกลาง
1.50 – 2.49	มีความพึงพอใจในครอบครัวน้อย
0.00 – 1.49	มีความพึงพอใจในครอบครัวน้อยมาก

เกณฑ์การแปลผลของแบบวัดการปรับตัว

คะแนน

การแปลความหมาย

4.50 – 5.00	มีการปรับตัวดีมาก
3.50 – 4.49	มีการปรับตัวดี
2.50 – 3.49	มีการปรับตัวปานกลาง
1.50 – 2.49	มีการปรับตัวน้อย
0.00 – 1.49	มีการปรับตัวน้อยมาก

เกณฑ์การแปลผลของแบบวัดการสนับสนุนทางสังคม

คะแนน

การแปลความหมาย

4.50 – 5.00	มีการสนับสนุนทางสังคมดีมาก
3.50 – 4.49	มีการสนับสนุนทางสังคมดี
2.50 – 3.49	มีการสนับสนุนทางสังคมปานกลาง
1.50 – 2.49	มีการสนับสนุนทางสังคมน้อย
0.00 – 1.49	มีการสนับสนุนทางสังคมน้อยมาก

เกณฑ์การแปลผลของแบบวัดการจัดกิจกรรมแนะแนว

คะแนน

การแปลความหมาย

4.50 – 5.00	จัดกิจกรรมแนะแนวแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าดีมาก
3.50 – 4.49	จัดกิจกรรมแนะแนวแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าดี
2.50 – 3.49	จัดกิจกรรมแนะแนวแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าปานกลาง
1.50 – 2.49	จัดกิจกรรมแนะแนวแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าน้อย
0.00 – 1.49	จัดกิจกรรมแนะแนวแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าน้อยมาก

เกณฑ์การแปลผลของแบบวัดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

คะแนน

การแปลความหมาย

4.50 – 5.00	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าดีมาก
3.50 – 4.49	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าดี
2.50 – 3.49	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าปานกลาง
1.50 – 2.49	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าน้อย
0.00 – 1.49	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าน้อยมาก

เกณฑ์การแปลผลของแบบวัดการอบรมเลี้ยงดู

คะแนน

การแปลความหมาย

4.50 – 5.00	อบรมเลี้ยงดูแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าดีมาก
3.50 – 4.49	อบรมเลี้ยงดูแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่ามาก
2.50 – 3.49	อบรมเลี้ยงดูแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าปานกลาง
1.50 – 2.49	อบรมเลี้ยงดูแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าน้อย
0.00 – 1.49	อบรมเลี้ยงดูแบบส่งเสริมการเห็นคุณค่าน้อยมาก

เกณฑ์การแปลผลของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

คะแนน

การแปลความหมาย

4.50 – 5.00	มีการเห็นคุณค่าในตนเองดีมาก
3.50 – 4.49	มีการเห็นคุณค่าในตนเองดี
2.50 – 3.49	มีการเห็นคุณค่าในตนเองปานกลาง
1.50 – 2.49	มีการเห็นคุณค่าในตนเองน้อย
0.00 – 1.49	มีการเห็นคุณค่าในตนเองน้อยมาก

4. หากคุณภาพเครื่องมือ โดยนำข้อคำถามทั้ง 197 ข้อ ไปหาค่าความเที่ยงตรง ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นตามลำดับ กล่าวคือ

4.1 การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

นำข้อคำถามที่สร้างขึ้นพร้อมทั้งนิยามความหมายของแบบวัดแต่ละฉบับให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 6 ท่าน ได้แก่ศึกษานิเทศก์ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการวัดและประเมินผล ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 และเขต 2 จำนวน 3 ท่าน อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนและการวัดผล 3 ท่าน (รายละเอียดในภาคผนวก ก, หน้า 64) โดยผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่านิยามความหมายที่กำหนดมีความครอบคลุมหรือไม่และข้อคำถามที่สร้าง สามารถวัดได้ตรงกับที่ผู้วิจัยได้นิยามไว้หรือไม่ และพิจารณาถึงความเป็นปรนัยทางภาษา หรือความเหมาะสมของภาษา ที่ใช้ (ดังตัวอย่าง)

ตัวอย่าง แบบวัดความพึงพอใจในครอบครัว ที่ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อของแบบวัดต่อไปนี้ มีความสอดคล้อง ครอบคลุม และสามารถวัดลักษณะหรือคุณสมบัติตามคำนิยาม “ความพึงพอใจในครอบครัว” ได้หรือไม่ หากไม่สอดคล้อง / ไม่สามารถวัดได้ หรือไม่แน่ใจ โปรดให้ข้อเสนอแนะโดยเขียนลงในช่องว่างที่กำหนดทางขวามือของท่าน

ข้อคำถามแบบวัด

ข้อ	ข้อความ	ผลการพิจารณา			
		สอดคล้อง	ไม่สอดคล้อง	ไม่แน่ใจ	ควรปรับเป็น
1.	ฉันชอบทำ กิจกรรมร่วมกับพ่อแม่				
2.	การพูดคุยกับพ่อแม่ไม่ทำให้ฉันเครียด				

ผลปรากฏว่า ข้อคำถามทุกข้อผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ โดยกำหนดเกณฑ์ความเห็นพ้องต้องกันของผู้เชี่ยวชาญอย่างน้อย 0.5 ในแต่ละข้อความ (ดังภาคผนวก ข, หน้า 65)

4.2 การหาอำนาจจำแนก

นำข้อความที่ผ่านการคัดเลือกโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกข้อความที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 197 ข้อความ และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำไปทดลองใช้เพื่อหาอำนาจจำแนกรายข้อกับเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนดำรงราษฎร์สงเคราะห์ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 100 คน ใช้เทคนิค 25% โดยนักเรียนกลุ่มสูง 25 คน และกลุ่มต่ำ 25 คนจากทั้งหมด 100 คน แล้วทำการทดสอบค่าที (t-test) ของข้อความและคัดเลือกไว้เฉพาะข้อความที่มีค่าเฉลี่ยของกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขึ้นไป (นิโลบล นิ่มกิ่งรัตน์, 2543) ปรากฏว่าได้ข้อความที่มีอำนาจจำแนกอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งสิ้นรวม 190 ข้อ โดยแบบวัดแต่ละฉบับได้ข้อความที่ผ่านการคัดเลือกดังนี้ แบบวัดความพึงพอใจในครอบครัว 22 ข้อความ แบบวัดการปรับตัว 24 ข้อความ แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม 38 ข้อความ แบบวัดการจัดกิจกรรมแนะแนว 32 ข้อความ แบบวัดการจัดกิจกรรมการ

เรียนการสอน 31 ข้อความ แบบวัดการอบรมเลี้ยงดู 43 ข้อความ ทั้งสิ้นรวม 190 ข้อความ (ดูภาคผนวก ก, หน้า 77-93)

4.3 การหาค่าความเชื่อมั่น

นำแบบวัดที่ได้ทำการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อแล้วมารวมเข้าเป็นฉบับ แล้วนำไปทดลองใช้ เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ปีที่ 5 โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม จำนวน 60 คน โดยแบบวัดทั้ง 6 ฉบับมีการพิจารณาค่าความเชื่อมั่นที่เหมือนกันกล่าวคือ อาศัยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ ครอนบาค โดยใช้พิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของ Garrett (อ้างใน เกียรติสุตา ศรีสุข, 2549, หน้า 153) ดังนี้

เกณฑ์พิจารณาค่าความเชื่อมั่น

ค่าความเชื่อมั่น

ความหมาย

0.00 – 0.20

หมายถึง

มีความเชื่อมั่นต่ำมากหรือไม่มีเลย

0.21 – 0.40

หมายถึง

มีความเชื่อมั่นต่ำ

0.41 – 0.60

หมายถึง

มีความเชื่อมั่นปานกลาง

0.71 – 0.80

หมายถึง

มีความเชื่อมั่นสูง

0.81 – 1.00

หมายถึง

มีความเชื่อมั่นสูงมาก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

จากการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือทำให้ได้แบบวัดที่มีค่าทดสอบ t และค่าความเชื่อมั่น ดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าทดสอบ t ในการตรวจสอบอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

แบบวัด	ค่าทดสอบ t	ค่าความเชื่อมั่น
แบบวัดความพึงพอใจในครอบครัว	2.62 – 3.60	0.7610
แบบวัดการปรับตัว	1.44 – 3.56	0.7983
แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม	2.54 – 4.56	0.8370
แบบวัดการจัดการจัดกิจกรรมแนะแนว	1.29 – 3.80	0.7827
แบบวัดการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	1.44 – 3.59	0.7735
แบบวัดการอบรมเลี้ยงดู	1.56 – 4.10	0.8448

จากตาราง 2 จะเห็นได้ว่าแบบวัดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ทั้ง 6 ฉบับคือ แบบวัดความพึงพอใจในครอบครัว แบบวัดการปรับตัว แบบวัดการสนับสนุนทางสังคม แบบวัดการจัดการจัดกิจกรรมแนะแนว แบบวัดการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และแบบวัดการอบรมเลี้ยงดู มีค่าทดสอบ t อยู่ระหว่าง 1.29 - 4.56 และมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าสามารถจำแนกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้ ค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง 0.7610 ถึง 0.8448 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์สูง (Garrett อ้างใน เกียรติสุดา ศรีสุข, 2549, หน้า 153)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 372 คน จากโรงเรียนสามัคคีวิทยาคม จำนวน 142 คน โรงเรียนดำรงราษฎร์สงเคราะห์ จำนวน 79 คน โรงเรียนเมืองเชียงราย จำนวน 50 คน โรงเรียนเชียงรายวิทยาคม จำนวน 48 คน โรงเรียนเมืงรามหาราชวิทยาคม จำนวน 34 คน และโรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย จำนวน 19 คน ช่วงระหว่างวันที่ 9 - 17 กรกฎาคม 2552 และขอความอนุเคราะห์ไปยังอาจารย์ประจำวิชาของนักเรียน เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าว

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเลือกใช้สถิติตามลำดับดังนี้

1. วิเคราะห์การเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย โดยทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ทำการวิเคราะห์ ดังนี้
 - 2.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation)
 - 2.2 วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ว่าปัจจัยใดสามารถพยากรณ์ร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) วิธีเพิ่มหรือลดตัวแปรเป็นขั้น ๆ (Stepwise) จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง นำไปค้นหาตัวแปรพยากรณ์ที่ดีโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2_{change}) ค่าทดสอบ (F) และค่าทดสอบของสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (F_{change}) ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงจะถือว่าเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองจริง
3. สร้างสมการพยากรณ์คุณลักษณะการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนำผลจากข้อ 2.2 มาหาอัตราส่วนพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (b) ค่าอัตราส่วนพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) ค่าคงที่ (a) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (SEb) ค่าที่ในการทดสอบสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ (t) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ (SE_{est}) ของตัวพยากรณ์ที่ดี แล้วจึงนำมาสร้างเป็นสมการพยากรณ์